

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2026. március 15-én.

János evangéliuma 15. rész 7-8. verse: „Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibenetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek. Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek.”

Kedves Testvéreim!

A felolvasott Jézusi mondatoknak a kulcs szava az, hogy megmaradás. A lelkünket pedig megnyugtatók azok a részletek, amikkel kapcsolatban kimondhatjuk, hogy megmaradnak. Nem kell félnünk attól, hogy vasárnaponként 10 órától ne lenne istentisztelet itt a tatai református templomban, hiszen ez így van 240 éve. Nem kell félnünk attól, hogy a Bibliát ne tudnánk magyarul olvasni, hiszen ez így van már 436 éve. Attól sem kell félnünk, hogy Jézus szavai változnának, hiszen ez így van már 1996 éve. Az sem tűnik kérdésesnek, hogy a földünk kering a Nap körül, hiszen ez így van több milliárd éve. Mindezek megmaradnak.

De vajon az életünk többi része is ugyanilyen biztosan megmarad? Nem látunk bizonytalanságokat? Éppen elég, hogyha csak pár felvillanásra gondolunk, és máris kiderül, hogy nem minden marad meg. Energia ellátás. Ebben a forrongó világban kérdéses, de egyébként sem végtelen az az energiaforrás, ami rendelkezésünkre áll. Vallásosság. Évek óta azt mondják, hogy a hívők száma csökken, és ez hatással lesz mindarra, ami az egyházunkban van. Vajon megmarad minden ugyanúgy, mint ahogyan az eddig volt? A sokféle kérdésben, amit ezzel kapcsolatban felsorolhatunk, Jézus egy kapcsolatra hívja fel tanítványai figyelmét, így a mi figyelmünket is. Arra a kapcsolatra, ami mindenekelőtt való. „Ha megmaradtok énbennem...”

Hogyan áll az életem a Krisztus kapcsolattal? Krisztusban vagyok-e? Persze a kérdést feltehetjük, hogy ez mit jelent igazából? Azt, hogy bármit is teszünk, bármerre is járunk, legyen ott a lelkünkben, az eszünkben, a gondolatainkban, hogy mi Krisztussal élünk. Vagyis legyen a szemünk előtt a lehetőség, hogy Őt megszólíthatjuk, hogy Tőle segítséget kérhetünk, hogy Őneki mindent elmondhatunk, hogy Ő minden pillanatban mellettünk van. És ha ezt tudjuk, nem csak a templomban, hanem otthon is, az utcán is, a családjunkban is, akkor nem lesz kérdés, hogy van-e rá időm, vagy van-e rá erőm. Mert ez nem erő kérdése, nem idő kérdése, nem is egészség kérdése, hogy figyelek-e. Márpedig csak akkor maradhatok meg Jézusban, ha kapcsolatban vagyok vele.

Ebből pedig következik az, hogy megmaradhatok Krisztusban. Tegyük hát fel a kérdést. Megmarad az én életem? Nem vész el, és nem semmisül meg? Válaszolhatom hittel, hogy megmarad. Mert az én életem, az nem is az én életem, hanem Jézusé. Ahogyan Pál apostol megvallotta: „többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem” (Galata levél 2. rész 20. verse). Ha pedig Jézus ennyire bennem van, és én ilyen komolyan Őmellette, akkor biztosan állíthatom: az én életem megmarad. Az nem ér véget a halállal, annak nem vet véget semmilyen korszak váltás, mert az örökké tart.

Nagyon sokban hasonlít a következő maradandó dolog az előzőhöz: „ha beszédeim megmaradnak tibenetek”. Ez ugye csak akkor lehetséges, ha mi már előbb Krisztusban maradtunk. És mit jelent ez, hogy Jézus beszédei bennünk maradnak? Egyrészt, hogy nem felejtjük el. Vissza fogunk tudni emlékezni évtizedek távolából is, hogy mi mindent hallottunk. Aztán megmarad a Jézusi beszéd mibennünk, ha nem csak emlékezünk rá, hanem meg is valósítjuk. Nem csak emlegetjük a nagy parancsolatot, hogy „szeresd az Urat, a Te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből” (Lukács evangéliuma 10. rész 27. verse), hanem a parancs szerint élünk. Nem csupán elmondjuk a Mi-atyánkot, hogy „bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek”, hanem a gyakorlatba is átültetjük. Megbocsátok annak, aki engem megbántott. Megbocsátok annak, aki nem megfelelően viselkedett velem. Ha pedig az életem nem más, mint Jézus szavainak a kiábrázolása, akkor biztos, hogy igaz: Krisztus beszédei megmaradtak bennem.

Ha pedig mi Krisztusban maradtunk, Krisztus beszédei pedig bennünk maradnak, akkor termünk sok gyümölcsöt. De mit is jelent ez? Azt, hogy ebben a világban megjelenik rajtunk, kívülről is láthatóan Jézus Krisztus. Vagyis aki minket néz, az nem minket lát, hanem Jézust látja. Ahogyan sokszor elmondtam már, hogy aki krisztusi emberekkel találkozik, az magával Krisztussal találkozik. Tudom, hogy nehéz dolog ez. Nehéz megvalósítani azt, hogy a mi életünk Jézusról beszéljen. Nem a szavaink, hanem a

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2026. március 15-én.

tetteink. Ha megmaradunk Jézusban, akkor sok gyümölcsöt termünk, mondja Jézus. Minden ember látni fogja, hogy kinek a követői vagyunk.

Labdarúgó mérkőzéseken lehet nagyon látványosan látni, hogy melyik tábor, melyik csapatnak drukkol. Ha azt látjuk, hogy piros, fehér, zöld sálakat lobogtatnak a lelátón, akkor ott a magyar válogatottnak drukkolnak. Ha narancssárga színű az egész lelátó, akkor tudjuk, hogy ott ülnek a holland drukkerok. A szurkoló azt szeretné, ha kívülről is látnák a többiek, hogy melyik csapathoz húz a szíve. Mennyivel inkább látszódnia kellene rajtunk, hogy a mi szívünk Jézus csapatahoz húz. Ahhoz a csapathoz, ahol a tanítványok vannak.

Jézus pedig úgy fejezte be itt a mondatát, hogy ha gyümölcsöt terem az életünk, akkor az Ő tanítványai leszünk. Nem az a döntő, hogy milyen ismeretekkel rendelkezünk, vagy mennyi idők vagyunk, és mennyi a tapasztalatunk. A tanítványok ismertetőjele az, hogy sok gyümölcsöt teremnek.

A konfirmációs kérdések között az is szerepel, hogy mik is a Lélek gyümölcsei? Úgy is feltehetjük a kérdést, hogy miként lesz láthatóvá az életünkön Jézus? A Galata levél 5. részéből adjuk meg a választ mindegyikre, hogy akkor látszik meg Jézus, ha bennünk van a „szeretet, öröm, békesség, türelem, szíveség, jószág, hűség, szelídség, önmegtartóztatás”. Ha valakinek az életében sok ilyen van, akkor ő valóban Jézus tanítványa.

Egy kisfiú példája mutatja, hogy akár csak egyet is milyen nehéz megvalósítani. Édesapja szeretne volna megtanítani a türelemre. Azt mondta neki. Minden nap, amikor elveszíted a türelmedet, akkor verjél be egy szöveget a kerítésoszlopba. Ha egy nap többször történik ez meg, akkor pedig annyi szöveget, ahányszor nem sikerült türelmesnek lenni. Így is ment ez. Az első napokban még sok szöveget vert a kerítésoszlopba, de aztán egyre kevesebbet, míg el nem jött az a nap, amikor nem kellett szöveget vernie a kerítésoszlopba. Nagy örömmel újságolta mindezt az édesapjának. Édesapja ezt mondta. Örülök, hogy idáig eljutottál. Minden olyan napon, amikor sikerült türelmesnek lenned, akkor egy szöveget kihúzhatsz az oszlopból. Így is történt. Minden egyes nap, egy szöggel kevesebb volt. Amikor hosszú idő után végre az utolsó szöveget is kihúzta ez a fiú, akkor ezt mondta az édesapja. Látod mennyivel hosszabb időt az helyrehozni türelemmel, amit türelmetlenséggel elrontottál? Ezért kell odafigyelni mindig arra, hogy mit és hogyan teszünk.

Csak így valósulhat meg az, hogy megmaradunk. Sőt nem csak a mi életünk marad meg, és nem csupán a gyülekezetünk marad meg, hanem Krisztus is jelen lesz rajtunk keresztül ebben a világban. Egy konferencián az egyik előadó egy hasonlatot hozott nekünk. A kijeji ortodox templomban van egy 800 éves mozaik. Közel érve hozzá, apró kis köveket látunk. Szürkét, barnát, pirosat, kéket, vagy éppen arany színűt. De ahogyan eltávolodunk, úgy rajzolódik ki rajta Krisztus arca. Amikor arról beszélünk, hogy mit jelent megmaradni, akkor erről van szó. Aki közelről látja az életünket, az életemet, láthatja szürkének, vagy éppen kéknek, de ha eltávolodik, akkor látni fogja Krisztust, akit mi egyszerű kövecskék ábrázolunk ki a világban.

Sokkal nagyobb hát a felelősségünk, mint azt gondoljuk. Mert az elmúlással, a megszűnéssel szemben nekünk a megmaradást kell munkálnunk. „Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek. Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek.”

Amen!